

Пролог I

*...Тоді, коли хто вам скаже:
Ось тут Христос! Або: Там! —
не вірте. Бо постануть лжехри-
сти та лжепророки, і будуть
чинити великі ознаки й чудеса,
щоби звести, якщо вдасться,
навіть і вибраних.*

Мт. 24:23–24

Маленький Інокентій сидів на ліжку й напружено вслухався в звуки будинку, що спав. Самотній, він щохвилини здригався від кожного шурхоту, бо точно знав: *ця ніч — остання*. Легіонери Темряви дізналися про його місцезнаходження і невдовзі з'являться тут. Пекельні пси несуть на собі їхні закуті в броню м'язисті тіла, страшні кігті висікають об каміння багряні розсипи голчастих іскор. Бігти і ховатися марно. Не варто навіть намагатися — тебе наздоженуть усюди, а своєю втечею ти тільки роздмухаєш вогонь азарту диявольських переслідувачів.

Від самого ранку хлопчик відчував себе сейсмографом, який вловлює тривожні коливання землі за багато тисяч кілометрів. Його тривога з настанням сутінків загострилася. Уночі, коли за вікном згас останній вуличний ліхтар,

вона переросла в страх, що межував із панікою. Незважаючи на всі прохання, мати і вітчим не дозволили залишитися в їхній спальні.

— Ти вже дорослий хлопчик, Кешо, — лагідно говорила мама. — Тобі нема чого боятися.

— Чудовиська, мамо! Вони прийдуть за мною! Сьогодні!

— Чудовиськ не існує! — відрізав вітчим. — Ані в шафі, ані під ліжком, ніде! Не вигадуй, лягай спати.

Інокентій ображено зашморгав носом, невпевнено потоптався на місці. «У нього важка робота, він утримує нашу сім'ю», — нагадав собі хлопчик. Утім, жодна обставина не могла змусити його перейнятися симпатією до маминого обранця, який вискочив немов з-під землі після зникнення тата.

Ігноруючи домашнього деспота, що постійно диктував, як їм жити, Інокентій знову звернувся до своєї вірної заступниці:

— Мамо, будь ласка. — Його голос ще ніколи не звучав так жалісливо.

Жінка зітхнула, обережно взяла сина за руку і повела в коридор. Відчуваючи тепло її шкіри, вдихаючи аромат вечірнього зволожувального крему, Інокентій швидко заспокоювався. Мама була для нього всім: зоряним пилом, що залишився від колишнього світу; єдиним світочем, що дарував надію. Чуйна, добра, чутлива, вона вміла знаходити слова, здатні розігнати хмари. Іноді Інокентію здавалося, ніби він знову бачить її красиві зелені очі, тонкі витончені брови, які смішно злітають у мить переляку чи здивування, повні усміхнені губи і золотисте волосся, що виблискує у світлі сонця, як ангельський німб. Він запам'ятав її саме такою, зберігав цей образ у пам'яті та сподівався пронести його через роки.

Але коли мама вийшла разом з ним із батьківської спальні і звернула ліворуч, у бік дитячої кімнати, серце Інокентія каменем звалилося вниз. Він беззвучно заплакав, давлячись гіркими сльозами образи. Все. Це кінець. Його кидають.

Постіль приємно пахла лавандою. Хлопчикові подобався цей запах, тому білизну незмінно прали тим самим порошком. Мама всіляко намагалася догодити єдиному синові, і лише в деяких питаннях тримала жорстку оборону. Як зараз, наприклад. Майбутнє для хлопчика більше не було таємницею: та, хто втішала дотиками і радувала вівсяним печивом, та, чий голос дарував чарівні казки та милозвучні колискові, та, кого він звеличував вище за всіх святих, залишить його одного. Повернеться до того, хто не вартував і краплі її любові. І тоді все скінчиться. Чудовиська заберуть Інокентія туди, звідки немає вороття. Туди, де вогонь, сірка та залізо безперервно катують приречених на вічні муки...

Мама вкрила сина ковдрою, присіла поруч і м'яко сказала:
 — Під ліжком нікого, я перевірила. У шафі порожньо. Вікна зачинено. Чудовиськам нізвідки взятися. Спи спокійно, солоденький, ніхто тебе не потурбує. Ну, ну, не плач. Зрозумій, ти повинен спати один, інакше потім просто не зможеш цього робити. Будеш у двадцять років теж приходити в ліжечко до мами? З нареченою?

Старі прийоми. Він, Інокентій, давно виріс із того віку, щоб дати себе зловити в такі діряві сітки. Нехай вітчим, але як вона не розуміє? Для Зла не існує непереборних перешкод, зачинених дверей або вікон. Немає такої щілини, через яку б слуги Темряви не змогли прослизнути.

— Мамо, не йди!

— Все буде добре, синку. — Вона нахилилася, з любов'ю поцілувала його в щоку. — Спи, мій золотий. Спи. Відпочивай.

Звук кроків, що віддаляються, скрип та клацання дверей — й Інокентій залишився повністю сам. Світ навколо зайшовся диким сміхом, як божевільний маніяк, який загнав жертву в кут. Гаряча хвиля відчаю наринувала на дитину, отруюючи і баламутячи її свідомість. Водночас розігралася дитяча уява, малюючи в кімнаті кошмарних химер. Інокентію здавалося, ніби з усіх боків до нього тягнуться гачкуваті лапи, слизькі

щупальця та потворні клешні, охочі затягти його в своє царство мертвих. Венами побіг рідкий азот, лід скував душу, хлопчика вперше охопив справжнісінький жах, що паралізував волю.

Кеші знадобилося близько двох годин, щоб повернути контроль над усіма своїми думками та почуттями. Його нерви натягнулися, наче струни скрипки, одного пустотливого «бу!» вистачило б, щоб раз і назавжди вкинути розум хлопчика в обійми божевілля. Стиснувшись на ліжку в грудочку, ледве дихаючи, він пропускав крізь себе всі звуки, якими шепотіла кімната.

Бам-бам. Бам-бам.

Це, напевно, метелик намагається пробитися крізь товщу скла. Він не розуміє, як потрапив у пастку, чому не може втекти, адже свобода ось, поруч! Незабаром ця боротьба перетвориться на агонію, і побиті крила впадуть на кладовищі мух, які так само програли бій із відчаєм.

Тік-так. Тік-так. Тік-так.

Годинник. Великий настінний годинник мав вигляд зеленого дракончика. Подарунок тітки Нори на триріччя її улюбленого племінника. Як шкода, що він, Інокентій, не може передати мамі бодай частинку свого тонкого нюху. Тоді б вона відразу дізналася, як часто вітчим заходить до її рідної сестри у гості. І якби тільки до неї... Брудна хтива тварина!

У вікно щось несильно вдарило. Чи примарилось зі страху?.. Ось, ось, знову! Хто там, на вулиці? Птах? А може — демон ночі?

Ні. Це всього лише вітер колише гілки старої верби. Вона істерично стукає у вікна, жалібно шкребеться, просить пустити її всередину. Їй теж страшно.

Час тягнувся, як використана жувальна гумка, що прилипла до підшви черевика. Кімната розмовляла з хлопчиком безладним оркестром з ударних, скрипливих та мелодійних звуків, що заглушали один одного. Серце Інокен-

тія наполегливо вимагало свого соло, воно калатало басисто та гулко, лупило в кістки, погрожуючи пробити грудну клітку і вирватися на волю.

Тік-так. Тік-так. Дзінь-дзінь! Дзінь-дзінь! Дзінь-дзінь! Дзінь-дзінь!

Майже ранок. Добре. Сонячне світло неприємне слугам Зла. Ще трохи — і вони будуть змушені припинити своє полювання. Ефемерна надія Інокентія міцніла з кожною секундою, що наближала рятівний світанок.

І тут хлопчик почув *це*. Жахливе виття чіпкими кігтями вп'ялося в його мозок, повідомляючи про напад темних сил. Несамовитий крик вітчима приправив свідомість Інокентія новими спеціями страху, в ньому гримів такий протиприродний біль, немов крик цей рвався із Пекла, двері в яке помилково або за злим наміром залишили відчиненими.

Усередині Інокентія все закрижаніло, стиснулося, коли він почув інший крик — верескливий, сповнений нескінченної муки. Цей гімн жаху струсонув будинок до самого фундаменту, переполошив усіх його духів-хранителів, перетворив на пил рештки домашнього тепла та затишку. Інокентій ніколи не думав, що мама здатна *так* кричати.

Його рука спритно шмигнула за комір піжами, двома пальчиками потягнула срібний ланцюжок, витягла маленький натільний хрестик. Усвідомлення близькості невідворотного наповнило хлопчика якоюсь дивною похмурою рішучістю. «Ні! — подумав він запекло, дивуючись самому собі. — Ви не побачите мене слабким! Ні! Я буду брикатися, дряпатися, кусатися! Битимуся щосили! Ненавиджу вас! Ненавиджу!»

Крики обірвалися так само несподівано, як почалися. Будинок занурився у дзвінку від напруги тишу. Час згустився, поплив, як сльоза воску тілом свічки. І ось, коли страх Інокентія досяг свого апогею, двері в його кімнату плавно відчинилися. Смерть, що застигла на порозі, витримала

театральну паузу й повільно рушила вперед, видаючи шуму не більше, ніж тінь, що ковзає в місячному світлі. Однак чуйні від природи вуха хлопчика неможливо було обдурити: він чітко чув, як крадеться нічний убивця, як гострі кігті перебирають кожну ворсинку килима. Інокентій губився в здогадах, хто до нього завітав. Вампір? Вовкулака? Зло багатолике, і хлопчик не знав, у якому зі своїх нарядів воно з'явилося перед ним.

Зло пахло Рексом — дурним сусідським ротвейлером, який захлинався гавкотом щоразу, коли Інокентій виходив із сім'єю на прогулянку. Зло було великим, величезним — підходячи ближче до ліжка, воно зачепило космічну ракету, що висіла під стелею. Хлопчик затремтів усім тілом: потужна лапа (без сумніву — лапа!) розчавила Бенні — його улюблену іграшку-клоуна, що пискнула протяжно та сумно.

«Хрест! Вистав перед собою хрест!» — металося в голові пораненим птахом.

Удар серця, ще удар, і ось вже Зло досягло ліжка, нависло безмовною горою над Інокентієм. На постіль часто-часто закапало, ніжний аромат лаванди розрізав, наче ніж скатертину, різкий запах металу. Важкі краплі заплескали по голих маленьких ступнях, крап-крап, піднялися вище, до колін, крап-крап, живота, крап-крап, грудей... Інокентій схлипнув: зараз ікла цього жахливого лютого звіра зімкнуться на його шиї. Ось зараз... зараз...

Але Зло чомусь не поспішало нападати. Натомість воно піднесло свою морду до обличчя хлопчика, роззявило пащу, з якої вдарив сморід м'яса, що гнило між зубами, і хрипким, шорстким, як наждачний папір, голосом сказало:

— *Ти... ти... Об-р-раний.*

Тієї миті все перевернулося. Розум осяяло Одкровення, що спалахнуло в темряві незнання, наче тріумфальний салют. Капкан страху нарешті розтиснув свої щелепи, а чорні ворони сумнівів безшумно пурхнули у квартиру, залишивши хлопчика вільним.

Трохи пізніше, гладячи нового друга, Інокентій думав про майбутнє. Не про матір, чиє розтерзане тіло лежало за стіною. Про майбутнє, його і Зла. Тепер вони пов'язані нерозривно. Не існує одного без другого.

Як нерозумно. Зла не треба боятися, воно не страшне. Зовсім-зовсім! У Зла смішний мокрий ніс, який робить лоскотно, коли нюхає обличчя. У Зла густа тепла шерсть, у неї приємно занурювати руки. Інокентій точно знав: Зло завжди буде поруч, завжди захистить від холоду, голоду, а якщо треба — розірве горлянки всім, на кого він покаже пальцем. Із таким могутнім покровителем, як його новий друг, жоден ангел-охоронець не зрівняється.

Вибір було зроблено. Ланцюжок із хрестиком полетів на підлогу. Інокентій радів. Він — Обраний, а Обраним не потрібен Бог...

...Із виру спогадів його вирвало тихе скиглення. Велес лежав на боці, влаштувавши масивну голову на колінах Повелителя. Інокентій усміхнувся і прихильно почухав вервольфа за вухом. Дивно, люди чомусь ненавидять цих створінь. Люди взагалі відрізняються мерзенним характером: ненавидять і винищують все, що йому подобається. З ними стало дуже тісно жити...

Вони перебували на даху старого занедбаного будівництва. Велес якось сказав, що звідси відкривається чудовий панорамний краєвид. Господареві сподобалося б. Сам вервольф більше тяжів до лісу, але разом із тим він краще за інших слуг Інокентія знав, де і коли потрібно поступитися. Зрештою, зовсім не йому, простому перевертню, призначено врятувати цей світ від ракової пухлини. Але бути при цій події біля Повелителя — вже велика честь.

Інокентій любив це місце. Тут думки набували кришталевої ясності, як молитви під склепінням храму. Він блукав у собі годинами, не боячись, що хто-небудь потурбує його

спокій. Варто було тільки присісти на самому краю даху, його розум мандрував у далекі далечіні, як божевільний вихор спогадів, крізь час та простір переносив до тих подій, коли маленький хлопчик знайшов своє Призначення. Інокентій знову й знову слухав відлуння привидів тієї ночі, і уста його мимоволі шепотіли: «Обраний».

Так, Обраний. І він очистить цей світ від бруду, омие кров'ю маловірних, зітре кожну пляму з його колись прекрасного тіла. Виріже мечем гнійну шкіру, вогнем припече рани, блискавками вразить усіх, хто стане протидіяти. Стару віру розіпнуть на хресті його перемоги, а нова піднесеться з праху, наче фенікс. І на руїнах людської цивілізації він, Інокентій, зведе своє царство, з іншими законами та правилами. Пастир буде суворий, але справедливий: заблукалі вівці повернуться в череду, вперті понесуть покарання, а покірливих та переляканих він міцно притисне до грудей, витираючи сльози щастя з їхніх очей. І увійдуть люди в царство Сина, Отця і Нечистого Духа, і нескінченно славитимуть своїх володарів.

— Скоро ніч, Велесе, — сказав він, відчуваючи на обличчі тепло вечірніх сонячних променів. — Тобі не обов'язково бути зі мною цілий день. Іди, розімни м'язи.

— Дякую, Повелителю.

— Іди, іди. Я приєднаюся пізніше. Кажуть, сьогодні в парку біля церкви Святого Миколая надзвичайно багато дитлахів.

— Люблю дітей, — облизнувся вервольф, потягуючись після солодкої дрімоти.

Антихрист із розумінням посміхнувся, і новий вир думок цілком поглинув його свідомість.